

for sit Formaal, der er fælles for os alle, nemlig at fastslaa og styrke Samhørigheden mellem Island og Danmark.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale, at det høje Ting slutter sig til Mindretallets Forslag.

Den fungerende Statsminister (Brandes): Jeg skal paa Regeringens Vegne meget anbefale til Vedtagelse i dette høje Ting det Forslag til Beslutning, der foreligger som Indstilling fra Udvalgets Flertal, og som gaar ud paa, at Tinget billiger, at der „indledes en Forhandling med Island om Forbindelsen med Danmark“, og endvidere, at Tinget udtaler sig for, at „Regeringen foretager de nødvendige Skridt i saa Henseende“. Det vil være Regeringen magtpaaliggende, naar dette Forslag er vedtaget, hvad jeg tør gaa ud fra vil ske som et ligelydende Forslag i begge Rigsdagens Ting i Løbet af kort Tid, da at foretage de nødvendige Skridt, det vil sige bidrage sit til, at der afsendes her fra Danmark et Forhandlingsudvalg til at optage Forhandlingen i Reykjavik med det islandske Ministerium og Alting om Forbindelsen mellem Island og Danmark. Efter den Begrundelse, den ærede Ordfører har givet af Forslaget til Beslutning, mener jeg ikke, at jeg behøver at fremkomme med videre Udtalelser derom.

Der foreligger dernæst et Forslag til Beslutning, fremsat af et Mindretal, ligesom der gjorde i Folketinget, stillet alene af det konservative Parti, der ved denne Lejlighed har skilt sig ud fra de andre Partier. Og til Begrundelse af dette Forslag har vi nu hørt et langt Foredrag, foredraget af den ærede Ordfører for det konservative Parti, det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Foss). Jeg mener at burde fatte mig i stor Korthed overfor de Bemærkninger, Citater, Udviklinger og Betragtninger, som det ærede Medlem er fremkommet med, navnlig ud fra den Opfattelse, at en Forhandling om islandske Spørgsmaal her i Rigsdagen, inden der nu skrives til en Forhandling i Reykjavik mellem udvalgte Mænd fra begge Sider, er saa langt fra at være nyttig, naar den gaar i Enkeltheder, at den ganske sikkert snarere maa betragtes som skadelig og virke skadelig. Der er ikke opnaaet Enighed mellem Rigsdagens 4 Partier, dette maa meget beklages, thi det er jo klart paa Forhaand, at dette stiller os svagere i Forhandlingen. En Repræsentation for alle Rigsdagens Partier og for Regeringen vil paa Forhaand kunne virke med større Styrke, optræde paa kraftigere Maade overfor de islandske ud-

valgte, end det nu kan blive Tilfældet. Jeg forstaa ogsaa, at det konservative Folkeparti maa beklage, at Enigheden er bristet. Den Grund, som gives derfor, er jo kortfattet denne, at man fra anden Side ikke har kunnet tiltræde den Grænse, som det konservative Folkeparti skarpt har villet sætte for mulige Indrømmelser, og man mener fra konservativ Side, at en Forhandling kun kan blive nyttig og føre til et gunstigt Resultat, naar man fra alle Sider er enig om, hvilke Indrømmelser der kunde gøres og hvilke ikke. Nu tror jeg i og for sig, at det er sjældent, at man skrider til en Forhandling med saa bestemte Instrukser for Forhandlerne og ganske særlig ikke, naar det drejer sig om Forhandling mellem to Lande hørende til samme Rige, og mellem hvilke der i Tidens Løb har opsamlet sig en Række Uenigheder og Stridspunkter, man nu skal gaa til at løse, idet tidligere Forsøg paa at løse disse er strandede. Man har da ment, at jo friere Hænder man gav de udvalgte, des bedre vilde det være for disse under Forhandlingen, og nogen Fare ved at gøre dette vilde der ikke være, da, som det ogsaa er bemærket af den ærede Ordfører for Mindretallet, det, der kan ske, kun er dette, at Forhandlerne, hvis Forhandlingen endes i Reykjavik, kommer tilbage til Danmark med et Lovudkast, der skal forelægges den danske Rigsdag. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar der nu udsendes udvalgte Mænd til at forhandle med Islænderne om en Forbindelse mellem Danmark og Island, og disse Mænd repræsenterer de 3 Partier, som udgør Flertallet af begge Rigsdagens Ting, saa kommer disse til Island med fuld Vished om, hvad disse 3 Partier mener, at der bør være Grundlaget for Forbindelsen mellem Island og Danmark. Det konservative Folkeparti udskiller sig altsaa paa dette Punkt. Det er paa ingen Maade saaledes, at Forhandlerne kommer derover paa bar Bund, tværtimod, de kommer derover, vel vidende om, hvad det er de 3 Partiers Ønske der skal lægges til Grund for fortsat varig Forbindelse mellem Danmark og Island.

Det konservative Partis Ordfører — jeg lader hele den historiske Oversigt ligge — mener, at Tidspunktet ikke er belejligt til en saadan Forhandling, idet man nu ikke har opnaaet Enighed mellem Partierne. Jeg kan ikke efter de Forhandlinger, der er førte i Udvalget, heller ikke efter den Stilling, som det konservative Parti indtager, have nogen Tiltro til, at en saadan Enighed senere skulde kunne opnaas. Efter at det kon-